

Sygn. akt I KK 465/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie **M. B. i P. G.**

skazanych za przestępstwa z art. 158 § 1 w zb. z art. 157 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2023 r.,

wniosek obrońcy skaranych o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 24 czerwca 2022 r., IV Ka 403/22

zmieniającego w części

wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 1 lutego 2022 r., III K 1359/21

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wniosek nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

We wniesionych kasacjach od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy obrońca skaranych podniósł zarzut naruszenia prawa procesowego (art. 433 § 2, art. 457 § 3, art. 440 k.p.k.), wnosząc jednocześnie o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Adw. M. M., w krótkim, jednoakapitowym uzasadnieniu wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia (przełom s. 9 i 10 kasacji) podniósł jedynie, że „ranga i charakter postawionych w kasacji zarzutów prezentujących uchybienia jakich dopuściły się oba orzekające w sprawie sądy, pozwalają na twierdzenie, że doszło do niezasadnego skazania M. B. i P. G.. Nadto sytuacja rodzinna i zawodowa skaranych przemawia za uwzględnieniem niniejszego wniosku, bowiem brak wstrzymania wykonania orzeczenia spowoduje dla skaranych i ich rodzin nieodwracalne skutki”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku – w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. – jest wyjątkiem od zasady i może nastąpić tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy wykonanie wyroku powodowałoby nieodwracalne skutki i niepowetowane straty (nie chodzi tu jednak o takie okoliczności faktyczne czy prawne, które mogą być uwzględnione w postępowaniu wykonawczym w ramach chociażby instytucji odroczenia wykonania kary czy przerwy w karze). W wypadku instytucji określonej w art. 532 k.p.k. chodzi tylko i wyłącznie o okoliczności, które mają związek z toczącym się postępowaniem karnym inicjowanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a więc z postępowaniem kasacyjnym. Chodzi tu o zapobieżenie sytuacji, w której istnieje realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (zob. D. Świecki (w:) D. Świecki (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 7 do art. 532). Możliwość narażenia skazanego na poważne i niepowetowane dolegliwości, w wypadku wykonania orzeczenia, powinna być w pierwszej kolejności odnoszona do sytuacji, gdy w wyniku uchylecia zaskarżonego wyroku realnie rysuje się w dalszym postępowaniu perspektywa uniewinnienia oskarżonego, względnie umorzenia wobec niego postępowania (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Nie można oczywiście wykluczyć i takiej sytuacji, w której po uchyleniu, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, z uwagi na stwierdzone przez Sąd Najwyższy uchybienie, dojść może do zakwalifikowania czynu z przepisu przewidującego łagodniejsze zagrożenie, niż dotychczasowa podstawa skazania, a okres pozbawienia wolności skarżącego skazanego przekraczałby możliwą do wymierzenia w dalszym postępowaniu karę.

Na tym etapie postępowania kasacyjnego nie chodzi przy tym o to, aby przeprowadzać całościową i ostateczną ocenę kasacji, której dokonywać będzie Sąd Najwyższy merytorycznie rozpoznający nadzwyczajny środek zaskarżenia na rozprawie lub posiedzeniu, ale o to, by nawet przy pobieżnej lekturze zarzutu kasacji w zestawieniu z ustaleniami i rozważaniami zawartymi w prawomocnym

orzeczeniu trzeba uznać, że zaistniały istotne uchybienia, które podważają racje respektowania domniemania trafności ustaleń i ocen przyjętych za podstawę takiego orzeczenia (por. J. Matras (w:) K. Dudka (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 2 do art. 532).

W przedmiotowej sprawie takie okoliczności nie występują, a te powołane w sposób ogólnikowy przez obrońcę skazanych – w świetle tego, co już powiedziano wyżej – są bezpodstawne. Wstępna analiza wniesionych środków zaskarżenia nie wskazuje na to, że zarzuty podniesione w nadzwyczajnym środku zaskarżenia są oczywiście zasadne oraz – co ważniejsze – że w wyniku ponownego postępowania miałyby dojść do uniewinnienia oskarżonych czy umorzenia wobec nich postępowania, względnie – wymierzenia kary w niższym wymiarze albo kary łagodniejszego rodzaju. Okoliczności wskazane w drugiej kolejności przez obrońcę, a dotyczące sytuacji rodzinnej i zawodowej skazanych (niezależnie od tego, że w żaden sposób nie wykazane ani nawet nie uprawdopodobnione) dla ewentualnego wstrzymania wykonania orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym nie mają żadnego znaczenia, co obrońcy, jako profesjonalnemu przedstawicielowi strony postępowania, powinno być wiadome. Mogą one mieć znaczenie jedynie dla zastosowania różnych instytucji prawa karnego wykonawczego.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.